

бе си, като го заничаше състрадателно... .. раскаянъ иска да заглади посрамленіето ми вчера съсь тържествованіето ми днесъ!

И наистинъ Мазаніель, покоренъ на священитъ заповѣди отъ съпругѣтъ си, отдаваше на Маріѣ Аркскѣ почетитъ които народѣтъ правяше нему, и погледѣтъ му не можаше безъ насызненіе да срѣшне сладкыйтъ и милостивыйтъ погледъ на момѣтъ мученикъ въ рѣцѣтъ му прѣди малко.

И на това общо въодушевеніе отъ радостъ противны ся виждахъ още само дивыйтъ Лузаръ и Полкѣтъ на смъртъ-тъ, които като подозрѣвахъ рыбаля както и законника за прѣдатели, мрачны и дивытъ вардѣхъ врѣме да раздигнахъ пакъ бой въ самытъ обятія на мирѣтъ.

А Дукъ Арскый като излѣзе и той отъ Новѣтъ твърдыни, на едно съ Пузолянкѣтъ, свѣтло прѣмѣнена, по исканіето на народа, вървѣше на прѣдъ благороднытъ и редовѣтъ на тѣлохранителитъ си. И като стигна на Кармыскѣтъ стѣгѣ, проводи одного отъ челоуѣцѣтъ си на конь и безъ оръжіе да посрѣшне рыбаля, който бѣше стотина раскрача далеко, да му изрази благодареніето което Подкральтъ осѣщаше и очакваше отъ този имъ състанѣкъ..... А колкото смутенъ и да бѣше отъ приближаваніето при женѣтъ си, който слѣдъ толкозъ страхове му ся връщаше пакъ, Мазаніель пріе великодушно и почти високомѣрно посланика отъ Подкралѣ. — Защото по нѣкога и малко дни само отъ власть сѣ доста да възвышаватъ и най нискыйтъ характеръ и да направятъ да ся докарва като голѣмецъ и най простыйтъ и дебелыйтъ отъ челоуѣцѣтъ. Трѣба даже да приложимъ, че необработанный умъ и духъ, какъвто бѣше на Неаполитанеца, най голѣмѣтъ си свѣтлость разлива тогазъ когато настава минутата да угасне.....

И тѣй като прѣдстанъ Мазаніель и съ едно само покриваніе като наложи тишинъ и мълчаніе на възнуемото и шу-